

тана дикция, и вместо черно — излиза — „тшерно“.

Очите ѝ плуват някъде в пространството, но от време на време се спират върху събеседника с ласкаво-примирена усмивка.

— Зная, че ме разбирате. Нали? Вие сте фин човек... И по-добре — да поставим точка... Раната още не е заздравяла...

Тя оправя, без да гледа, дрехата на рамото си, като че раната е някъде там. Неговият поглед е залепен в голямото триъгълно деколте, дето се вижда вадичката между двете гърди.

— Ще ми предложите ли една цигара? — пак прозвучава отчетливо: „тсигара“. — Свършила съм моите...

— Моля, моля, моля!...

Тя запушва, пуска едно колелце дим. Неочаквано, махва с ръка и извиква:

— Ах! Пепа! Ало, Пепа!... Извинете — обръща се към мъжът. — Една приятелка...

До масата се изправя изгорено от слънцето момиче, стройно, тъничко, с лице на мишле. То е рошаво и босо в модни сандали и пъстра, прилепена рокля,